

Ἡ Χειροτονία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ἀλανίας κ. Γεωργίου

ΚΑΤΑ τὴν Συνεδρίαν ΛΒ΄/5.11.2005 ἐκ.ἡμ., στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, ἐνεργοποιούσα σχετικὴ ἐντολὴ τῆς Ἱεραρχίας (Συνεδρία ΛΑ΄/4.10.2005), ἀπεφάσισε διὰ τῆς *Πράξεως Η΄* Αὐτῆς τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἱεράς Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας, ὑπαγομένης εἰς Αὐτὴν καὶ ἐξαρτωμένης ἐξ Αὐτῆς, τὰ ὅρια τῆς ὁποίας ταυτίζονται μὲ ἀντὰ τοῦ Κρατιδίου τῆς Δημοκρατίας τῆς Νοτίου Ὀσσετίας στὸν Καύκασο, μὲ ἔδρα τὴν πρωτεύουσα Τσχίνβαλι.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν προαγωγή τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γεωργίου Πουχάεβ, μέχρι τώρα Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιφερείας αὐτῆς, ὡς πρώτου Ἐπισκόπου τῆς νεοπαγοῦς Ἐπισκοπῆς.

Σημειωθῆτω, ὅτι ἡ ὄνομασία τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῆς εἶναι ἡ παλαιά, ἔνδοξος καὶ ἱστορικὴ ὄνομασία τῆς Ἐπαρχίας τῶν Ἀλανῶν-Ὀσσετίων,

γνωστῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου.

• **Ἡ Χειροτονία** τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Ἀλανίας κ. Γεωργίου, ἐτελέσθη τὴν Κυριακῇ, 7.11.2005 ἐκ.ἡμ. στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Κυπριανό, Πρόεδρο τῆς Ἱεράς Συνόδου, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Σύνδνεϊ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσσοτόμου καὶ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανο-υπόλεως κ. Χρυσσοτόμου καὶ Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, τῇ συμφώνῳ γνώμῃ ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Ἐπίσης, στὴν Θεία Λειτουργία ἔλαβαν μέρος Κληρικοὶ τῆς Μονῆς, ὡς καὶ ὁ ἐκ Τσεχίας φιλοξενούμενος Ἱερεὺς τῆς Ἱεράς Συνόδου Αἰδεοιμ. π. Ἱερεμίας Τσβάκ.

Ἡ Χειροτονία ἐτελέσθη μὲ ἱεροπρέπεια καὶ κατάνυξι, παρουσία καὶ συμμετοχῇ μεγάλου πλήθους πιστῶν προσκυνητῶν, οἱ ὅποιοι ἐξέφρασαν γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ γεγονός τὴν πνευματικὴν τους ἱκανοποίησιν καὶ εὐφροσύνην ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὲ καρδία διὰ τοῦ «Ἄξιος!».

Θὰ ἦταν ἴσως παράλειψις νὰ μὴν ἐπισημανθῇ, ὅτι ἡ μεγάλης σημασίας αὐτὴ Χειροτονία συνέπεσε κατὰ τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου (ἐκ.ἡμ.)· κατ' αὐτὴν ἐτελέσθη γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Σύναξις τῶν Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν: Φωτίου τοῦ Μεγάλου - Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ - Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, οἱ ὅποιοι κατόπιν σχετικῆς Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, ἔχουν ἀνακηρυχθῆ καὶ τιμῶνται διὰ κοινῆς Ἀκολουθίας ὡς οἱ ἰδιαιτέροι Προστάται τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως κατὰ τῆς συγχρόνου δυτικῆς προκλήσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἦταν ὄντως μία διπλῆ Πανήγυρις!...

αὐτὸς ἦταν μόλις τριῶν ἐτῶν.

Ἔτσι, μεγάλωσε στὸ Τσχίνβαλι, πρωτεύουσα τῆς Νοτίου Ὀσσετίας στὸν Καύκασο, ἀπὸ τὴν εὐλαβῆ γιαιγιά του, σύμφωνα μὲ τὶς παραδοσιακὰς ἀρχὰς πίστεως, παρὰ τὸ ὅτι ἐπικρατοῦσε ἀκόμη ὁ ἀθεϊσμός στὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση καὶ στὴν περιοχὴ ἐκεῖνη δὲν ὑπῆρχε οὔτε Κληρικὸς οὔτε Ναὸς ἀνοιχτός.

Τὸ 1990 εἰσηλθε στὸ Ἰνστιτοῦτο, καὶ ἀργότερα Πανεπιστήμιο, τῆς Νοτίου Ὀσσετίας, στὸ Τμῆμα Χημείας/Βιολογίας, κατέστη δὲ πτυχιούχος αὐτοῦ κατὰ τὸ 1996 μὲ εἰδικότητα Βιοχημικοῦ.

Ἦδη ὅμως τὸ 1992 εἶχε χειροτονηθῆ ἄγαμος Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν μακαρίτη πλέον Ἀρχιεπίσκοπο Ὁδησοῦ καὶ Ταμπῶβ κ. Λάζαρο (Ζουμπένκο), Ἀρχιερέα τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς

• **Ὁ Σεβασμιώτατος** Ἐπίσκοπος Ἀλανίας κ. Γεώργιος, κατὰ κόσμον Ἀλέξανδρος Πουχάεβ τοῦ Ἀλεξάνδρου, γεννήθηκε στὴν Ρωσία τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1973 ἀπὸ πατέρα Ὀσσετικῆς καταγωγῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἤδη Μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Χριστοφόρος, καὶ μητέρα Ρωσο-γερμανικῆς καταγωγῆς, ἡ ὁποία ἀπεβίωσε ὅταν

έντος Ρωσίας, στην προοπτική νὰ ἐργασθῆ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀπὸ δεκαετίες βιαίως πανθείσης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς στὴν ιδιαίτερη πατρίδα του, κατὰ τὴν δύσκολη μεταβατικὴ περίοδο μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τὴν ἀνάδυσιν, μεταξύ ἄλλων, καὶ τῆς νεοπαγοῦς Δημοκρατίας τῆς Νοτίου Ὀσσετίας.

Ἄν καὶ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ φοβερὰ ἀντίξοες συνθήκες (πόλεμο, ἀνέχεια, ποικίλες δυσχέρειες), κατώρθωσε μὲ ζῆλο καὶ ἀγῶνα, Χάριτι Θεοῦ, νὰ ἀναστήσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ στὸν κανονικὸ τῆς ρυθμὸ, ἀποδιδόμενος σὲ ἔργο γνησίου εὐαγγελισμοῦ, διὰ κατηχήσεων, βαπτίσεων, ἀνακαινισμοῦ τῶν παλαιῶν καὶ κατεστραμμένων Ναῶν, προετοιμασίας συνεργατῶν, μελλόντων Κληρικῶν κλπ.

Ἀπὸ τοῦ 1996 μέχρι τοῦ 2003 ἐδίδαξε μαθήματα Ὁρθοδόξου Κατηχήσεως στὴν μέση ἐκπαίδευσι, ἔργο τὸ ὁποῖο τώρα συνεχίζει ἄλλος Κληρικός.

Κατὰ τὸ ἔτος 2000, ὁ μέχρι τότε Πρεσβύτερος Ἀλέξανδρος Πουχάεβ ἔλαβε τὴν Μοναχικὴ Κουρὰ ἀπὸ τὸν Γέροντά του Ἀρχιεπίσκοπο Λάζαρο, μετωνομασθεὶς εἰς Γεώργιον, καὶ τοῦ ἀπενεμήθη τὸ ὄφρϊκιον τοῦ «Ἡγουμένου», ἡ δὲ περιοχὴ τῆς Νοτίου Ὀσσετίας, μὲ τὴν αἰῆσιν τοῦ Κλήρου, ἀπετέλεσε ιδιαίτερη Ἐκκλησιαστικὴ Περιφέρεια.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴν, ἐξ αἰτίας τῆς συγχύσεως καὶ διαιρέσεως, ἡ ὁποία ἐξέσπασε στοὺς κόλπους τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς καὶ τῶν ὑπαγομένων σὲ Αὐτὴν ἐντὸς Ρωσίας, ἡ Περιφέρεια τῆς Νοτίου Ὀσσετίας ἀπέμεινε οὐσιαστικῶς ἄνευ ἀρχιερατικῆς καλύψεως καὶ ἀπὸ τότε ἀρχισε ἡ ἀναζήτησις ἐτέρας γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Μέσω τοῦ Ἱερέως τῆς ἰδίας περιοχῆς π. Ἀλεξίου Ἀριστίνωβ, ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ἔγινε γνωριμία μὲ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων καὶ τελικὰ ὑπεβλήθη αἴτησις ὑπαγωγῆς εἰς Αὐτὴν κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 2003, ἡ ὁποία καὶ ἔγινε ἀποδεκτὴ.

Τὸ ἴδιο ἔτος, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ αὐτὴ Περιφέρεια ὀργανώθηκε ὡς «Ὁρθόδοξος Ἐπαρχία Ἀλανίας», τὸν δὲ Νοέμβριον τοῦ 2003 ὁ π. Γεώργιος, κατὰ τὴν διάρκεια ἐπισκέψεώς του στὴν Ἑλλάδα, ἔλαβε ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Κυπριανὸ τὸ ὄφρϊκιον τοῦ Ἀρχιμανδριτοῦ καὶ ὠρίσθηκε ὡς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐπαρχίας αὐτῆς.

Ἀξίζει δὲ νὰ σημειωθῆ, ὅτι ὁ π. Γεώργιος ἐτιμήθη τρεῖς φορές διὰ παρασημοφορήσεως ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι τῆς Νοτίου Ὀσσετίας, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ τὴν Ρωσία, γιὰ τὴν αὐτοθυσία καὶ αὐταπάρνησί του στὴν διακονία τοῦ λαοῦ.

Κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα τῆς ὑπαγωγῆς τῆς Ἐπαρχίας Ἀλανίας στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων, ἐπισκέφθηκε τὴν περιοχὴ αὐτὴ τρεῖς φορές, ὡς ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, ὁ ὁποῖος καὶ διέγνωσε ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ἄμεσο ἀνάγκη καλυτέρας ὀργανώσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας αὐτῆς, διὰ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ πρωτεργάτου αὐτῆς π. Γεωργίου στὸν ἐπισκοπικὸ βαθμὸ, πρῶγμα τὸ ὁποῖο καὶ ἐπετεύχθη τελικῶς.

• **Ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Ἀλανίας κ. Γεώργιος**, ἂν καὶ νέος στὴν ἡλικία, διακρίνεται γιὰ τὸν ἐνθεο ζῆλο του, ὡς καὶ γιὰ τὴν πείρα, τὴν σύνεσι, τὴν διάκρισι καὶ τὴν γνῶσι, καθὼς καὶ γιὰ τὴν βαθεῖαν πίστι καὶ ἐλπίδα του στὸν Θεό, τέλος δὲ καὶ γιὰ τὸ μαρτυρικὸ του φρόνημα: ὅλα τὰ γνωρίσματα καὶ χαρίσματα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ ἐχέγγυο γιὰ μία θεάρεστη διακονία καὶ παροχὴ Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας καὶ Ὁμολογίας σὲ μία καταπονημένη, ἐμπόλεμη, διαφιλονικούμενη καὶ διεκδικούμενη ἔθνικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς περιοχῇ!...

Οἱ προσευχῆς μας πρέπει νὰ τὸν στηρίζουν καὶ θὰ τὸν στηρίζουν!

Λόγος Χειροτονητήριος Σεβασμ. Ἐπισκόπου Ἀλανίας κ. Γεωργίου

Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

«Τοῖς πᾶσι χρόνος καὶ καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

*Καιρὸς τοῦ τεκεῖν καὶ καιρὸς τοῦ ἀποθανεῖν,
καιρὸς τοῦ φυτεῦσαι καὶ καιρὸς τοῦ ἐκτίλαι τὸ πεφυτευμένον,
καιρὸς τοῦ ἀποκτεῖναι καὶ καιρὸς τοῦ ἰάσασθαι,
καιρὸς τοῦ καθελεῖν καὶ καιρὸς τοῦ οἰκοδομεῖν,
καιρὸς τοῦ κλαῦσαι καὶ καιρὸς τοῦ γελάσαι,
καιρὸς τοῦ κόψασθαι καὶ καιρὸς τοῦ ὀρχήσασθαι,
καιρὸς τοῦ βαλεῖν λίθους καὶ καιρὸς τοῦ συναγαγεῖν λίθους»*

(Ἐκκλ.σ. γ' 1-5)

Σεβασμώτατε Μητροπολίτα κ. Κυπριανέ,
Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
σεβαστοὶ Πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί·

Τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος!

Εἶναι ἡ δευτέρα χιλιετία ἀπὸ τοῦ πού οἱ πρόγονοί μας Σκυῖται καὶ Σαυρομάται ἐδέχθησαν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν τὸν Πρωτόκλητον καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Ματθαῖον. Τὸ πνευματικόν τους ἔργον ἦσαν αἱ ἔνδοξοι Ἐκκλησίαι τῶν Σκυθῶν καὶ Σαυροματῶν, αἱ ὁποῖαι ἔδωσαν πλῆθος Ἁγίων τιμωμένων ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Οἱ Πατέρες μας, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, παρέδωσαν εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν, τοὺς Ἀλανοὺς - Ὁσσετίους, τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν. Ἡ ἔνδοξος Βασιλεία τῶν Ἀλανῶν ἦτο ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετίας σύμμαχος τοῦ Βυζαντίου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκόμη τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου, καὶ πολλὰς φορὰς ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τῶν Ὁρθοδόξων Βυζαντινῶν εἰς τὰς δυσκόλους δοκιμασίας των ἀπὸ μέρους τῶν Νορμανδῶν, Σελτζούκων, Λατίνων καὶ Τούρκων· καὶ τελικῶς, εἶχε τὴν ἰδίαν τύχην μὲ τὸ Βυζάντιον...

Ἡ Βασιλεία τῶν Ἀλανῶν εἰς τὸν Καύκασον, ἀπὸ τὴν Μαύρην θάλασσαν μέχρι τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ ἀπὸ τὰ νότια τῆς Ρωσίας μέχρι τῆς Γεωργίας, εἶχε τὰ ἴδια ὅρια μὲ αὐτὰ τῆς Μητροπόλεως τῶν Ἀλανῶν. Ἡ Μητρόπολις αὕτη ἦτο ἐπιφανὴς καὶ μάλιστα μεταξὺ τῶν ὑπογραφῶν τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν καὶ Μητροπολιτῶν, προκειμένου νὰ ἀνυψωθῇ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία εἰς Πατριαρχεῖον, ὑπάρχει καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ τελευταίου Μητροπολίτου Ἀλανίας Παχωμίου.

Ἀπὸ τὰς φρικτὰς ταραχὰς καὶ ἐπιδρομὰς τῶν Τατάρων, τοῦ Ταμερλάνου, τῶν Τούρκων καὶ τῶν Περσῶν, τελικὰ ἡ Βασιλεία τῶν Ἀλανῶν ἔπεσε καὶ ἡ Μητρόπολις αὕτης ἔπαυσε πλέον νὰ ὑφίσταται. Ἀλλὰ ἡ πίστις εἰς Χριστὸν δὲν ἐξηφανίσθη εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν. Οἱ Ἀλανοὶ - Ὁσσεῖται κρυπτόμενοι εἰς τὰς ὄπας τῆς γῆς εἰς τὰ ὄρη τοῦ κεντρικοῦ Καυκάσου, διετήρησαν τὴν πίστιν τῶν πατέρων τους, ἀκόμη καὶ ἄνευ πνευματικῶν ὁδηγῶν καὶ κλήρου.

Διὰ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὁρθόδοξος Ρωσία ἐβοήθει τοὺς ὁμοπίστους Ἀλανοὺς - Ὁσσετίους νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐθνικὴν Ἐκκλησίαν τους καὶ νὰ ἐλκύσουν τὸν λαὸν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

“Όμως, ήλθαν τὰ γνωστὰ δύσκολα ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς Θεομαχίας καὶ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς πρώην Ρωσικῆς Αὐτοκρατορίας ἔπεσαν εἰς τὸ σκότος τοῦ ἀθεϊσμοῦ.

«Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός» (Ψαλμ. ιγ´ 1).

Καὶ ἡ ἀφροσύνη αὕτη κατέστρεψε τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν τοῦ λαοῦ τῶν Ἀλανῶν - Ὀσσετιῶν. Ὁ Κληρὸς ἐξηφανίσθη, οἱ Ναοὶ καὶ αἱ Μοναὶ κατεστράφησαν καὶ τὸ μεγαλύτερον κακόν: ἐδηλητηριάσθη ἡ ψυχὴ πολλῶν γενεῶν τοῦ λαοῦ... Καὶ τοὺς καρποὺς τῆς ἀφροσύνης αὐτῆς δρέπομεν μέχρι καὶ τῆς σήμερον εἰς ὅλην τὴν Ρωσίαν καὶ εἰδικῶς εἰς τὸν Καύκασον, ὅπου μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς στιγμῆς ῥέει αἷμα!...

Ἡ ἔλλειψις πνευματικότητος δηλητηριάζει τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ δίδει καρποὺς ἀνομίας, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν θλίψιν καὶ τὴν ὀδύνην. Ὁ λαός μου ζῆ μὲ τοὺς λόγους τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ: *«Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, ὁ Θεός, καὶ ἐκ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ’ ἐμὲ λύτρωσαί με· ρῦσαί με ἐκ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν»* (Ψαλμ. νη´ 2-3).

Εἰς τὰς θλίψεις καὶ ὀδύνας, αἱ ὁποῖαι ἐπέπεσον ἐφ’ ἡμᾶς, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία ἤρχισεν νὰ ἀναζητῇ αὐτό, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη καὶ παρηγορία, δηλαδὴ τὸν Θεόν, Αὐτόν, ὁ Ὅποιος ἔσωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς ὠδήγησε καὶ τοὺς ὑπεστήριξε!...

Μέσα εἰς τὰ βάσανα τῶν πολέμων, τῶν παθημάτων καὶ τῶν στερήσεων, ἤρχισα καὶ ἐγώ, ὅταν ἦμουν 19 ἐτῶν, νὰ ἀναζητῶ ἓνα Ποιμένα, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπεθύμει νὰ βοηθήσῃ τὸν λαόν μου.

«Τοῖς πᾶσι χρόνος καὶ καιρὸς...» (Ἐκκλησ. γ´ 1).

Καὶ οὕτως, ἔν ἔτει 1992, ὁ μακαριστὸς πλέον Ἀρχιεπίσκοπος Λάζαρος (Ζουρμπένκο) τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ἀνέλαβε τὸν πόνον τοῦ λαοῦ μου ὡς ἰδικόν του καὶ κατέβαλε πολλὰς προσπάθειας διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν σωτηρίαν των εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐδημιουργήθησαν αἱ πρῶται Ἐκκλησιαστικαὶ Κοινότητες εἰς τὴν πολυπαθὴ Νότιον Ὀσσετίαν.

«Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψει ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα, διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα» (Ψαλμ. με´ 2-3), μᾶς παρηγορεῖ ὁ Ψαλμωδὸς Δαβὶδ, καὶ οὕτως ἤρχισαν πολλοὶ νὰ ἀναζητοῦν τὴν παρηγορίαν εἰς τὸν Χριστόν, ὁ Ὅποιος εἶναι καταφυγὴ καὶ δύναμις.

“Όμως, ἀλλοίμονον, ὁ ἐχθρὸς δὲν καθεύδει καὶ τὰ σοβαρὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα διαταράσσουν μέχρι σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς καὶ τὸ σχίσμα ἐντὸς αὐτῆς ἐν Ρωσίᾳ, ἠνάγκασαν ἡμᾶς νὰ ἀναζητήσωμεν Ἱεραρχίαν, ὑπὸ τὸ Ὠμόφορον τῆς ὁποίας θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐργασθῶμεν εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Χριστοῦ ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ.

Ὅντως, σοφὰ λέγει ὁ Ἐκκλησιαστικὸς «τοῖς πᾶσι χρόνος καὶ καιρὸς»!...

Τὸ βλέμμα μας καὶ πάλιν στρέφεται πρὸς τοὺς Ἑλληνας Ἱεράρχας, καὶ ὅπως εἰς τοὺς παλαιοὺς καιροὺς ὁ Ἅγιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικόλαος ὁ Μυστικὸς ἀνέλαβε τὰς δυσκολίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν

Ἀλανῶν, οὕτω καὶ τώρα τὴν φροντίδα αὐτὴν ἀναλαμβάνει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνιστομένων, μὲ τὰς προσευχάς, τὴν συμπαράστασιν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποίου εὐρίσκομαι ὁ ὑποφαινόμενος τώρα ἐδῶ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς διδάσκει: «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε» (Ματθ. ζ´ 7). Οὕτω καὶ ἡμεῖς, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Σωτῆρος, μετὰ πολυχρόνιον ἀναζήτησιν, εὐρήκαμεν ἐπὶ τέλους γαλήνιον λιμένα, ὅπου συναντῶμεν συμπάθειαν, εἰλικρινῆ ἀγάπην καὶ χριστιανικὴν φροντίδα!...

Εἰς ἐμὲ ἀνατίθεται ἓνα ἅγιον, ἀλλὰ καὶ βαρύτερον φορτίον, νὰ κατασταθῶ Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Νότιον Ὁσσετίαν, ἡ ὁποία σπαράσσεται ἀπὸ πόλεμον καὶ ἐθνοκτονίαν, καὶ εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ζωντανή, ἔντονος καὶ διορατικὴ ἀρχιερατικὴ δραστηριότης, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου:

«Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαιρῶς ἀκαιρῶς, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ. Ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσι, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσουσι» (Β´ Τιμοθ. δ´ 2-5).

Ἐγὼ δέ, ὡς ἀσθενὴς πρόσφυγξ χωρὶς δυνάμεις, διότι εἶμαι ἀδύνατος, ἔχω μόνον ἓνα ὄπλον: ἐλπίδα εἰς τὸν Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν!

Καὶ τώρα, τολμῶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω, ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πατέρες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου:

«Τὸ λοιπόν, προσεύχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχη καὶ δοξάζεται, καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς» (Β´ Θεσσαλ. γ´ 1).

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κ. Κυπριανέ, ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τοῦ Χριστοῦ

Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν καὶ ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύετε

εις ἐμέ τὸν ἀσθενῆ, διὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ καταστάσεως τῆς ἡμετέρας ἀναξιότητος εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν διακονίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κατ' αὐτὴν τὴν ὄντως ἱστορικὴν στιγμὴν, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Μαρίας, εἰς τιμὴν τῆς Ὁποίας εἶναι ἀφιερωμένος ὁ Καθηδρικὸς Ναὸς ἡμῶν, ἔνθα εὐρίσκεται καὶ ἡ θαυματουργὸς μυροβλύζουσα Εἰκὼν Αὐτῆς, τὴν βοήθειαν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων - Πριγκίπων τῆς Ἀλανίας Σάλβα, Ἐλισμπάρ καὶ Μπίντζι, τὰ ἱερὰ Λείψανα τῶν ὁποίων εὐρίσκονται ἐπίσης εἰς τὸν Καθηδρικὸν Ναὸν μας, τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ Ἁγίων Φωτιστῶν Ἀλάνου καὶ Γκόαρ, τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν Ἰωάννου Μαξιμόβιτς καὶ Νεκταρίου Πενταπόλεως, οἱ ὅποιοι προστατεύουν τὴν πόλιν Τοχίνβαλι, πρωτεύουσαν τῆς Νοτίου Ὀσσετίας, ὡς καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνασυστάσεως τῆς ἀγιωτάτης Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας.

Εὐχομαι ὁ Θεὸς νὰ ἐνδυναμώη τὴν ἡμετέραν ἀναξιότητα, ὥστε νὰ δικαιώσω τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν εἰς ἐμέ, καὶ νὰ αὐξήσω τὴν Χάριν, ἡ ὁποία δίδεται εἰς ἐμέ διὰ μέσου τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ δόξαν τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

